

tilstedestående Befæstningsanlæg kunne anses for tilstrækkelige, skyde vi Faren fra os indtil 1922. Men vi paatage os Ansvaret for, hvad der sker ogsaa efter den Tid. Den Bestemmelse, vi nu træffe, kan muligvis ikke gøres om til den Tid, og det er da os, der staa med Ansvaret. — Vi fra vor Side kunne ikke stemme for Forslagene, medmindre de undergaa væsentlige Forbedringer.

Rambusch: Det var ikke langt fra, at den højtærede Forsvarsminister beklagede sig over, at jeg gjorde for faa Indvendinger mod Lovforslaget. Jeg skal i saa Henseende gøre opmærksom paa, at jeg nævnte, at der var en lang Række Enkeltheder, jeg havde noget at indvende imod, men at jeg for ikke at trætte Tinget vilde holde mig til de egentlige principielle Hovedindvendinger, idet det andet altid kunde komme senere. Og i saa Henseende var jeg i nøje Overensstemmelse med Tingets Forretningsorden, hvis § 14 bestemmer, at man ved første Behandling behandler Forslagene i deres Almindelighed og med Hensyn til de ledende Grundsætninger, medens Enkelthederne rettelig høre hjemme paa et senere Stadium. Jeg skal imidlertid meget gerne nævne nogle af de Indvendinger, jeg har, da man jo ikke er saa streng med Overholdelsen af denne Paragraf, men haaber i øvrigt at faa Lejlighed til at komme nærmere ind paa dem paa et senere Stadium. Jeg nævner dem ikke for at faa en grundig Drøftelse af dem ved første Behandling, hvor en saadan Drøftelse, som jeg lige har bemærket, ikke hører hjemme, men for at man kan vide, hvad der kan ventes, og hvad jeg kan ønske at henlede Opmærksomheden paa. Nogle af de Forbedringer, jeg kunde ønske at foreslaa, mener jeg nemlig kunne gennemføres uden nogen som helst Udgift, andre for højst ubetydelige Udgifter, og forholdsvis faa kræve en virkelig Forøgelse af Udgifterne.

Blandt de Bemærkninger, jeg, naar den Tid kommer, vil gøre og navnlig fremsætte i Udvalget, vedrører en Uddannelsen af Befalingsmandselever. Jeg har altid — jeg kan sige fra egen Erfaring — fundet det beklageligt, naar man var nødt til at paalægge de flinkeste af Folkene en forøget Værnepligtsbyrde, og jeg mener, at man derfor burde gøre alt, hvad man kan, for at gøre denne forøgede Byrde saa tiltalende eller i alt Fald saa lidet trykkende for dem som muligt. Jeg har forskellige

Tanker, som til Dels ere blevne prøvede i Praksis i det smaa, som jeg dog gerne vil bringe frem, navnlig den, at det, man i Grunden altid har brugt: at indøve nogle af de flinkeste Folk som Førere allerede i deres Rekruttid, bliver sat mere i System og ført længere ud, saaledes at man faar mange uddannede til Underførere allerede i den Tid, hvor de mindre flinke have nok at gøre med at lære deres Tjeneste som menige. I nogle Henseender vilde det endda blive bedre øvede Førere end dem, man faar fra Skolerne, og dertil kommer saa, at det muliggør en Forkortelse af Undervisningstiden i de Befalingsmandsskoler, man senere kommer til. Naar man dertil knytter nogen Forandring af Reglerne for Udnævnelsen af disse Befalingsmandselever, saaledes at de kunne udnævnes, efterhaanden som de vise sig at blive flinke nok, vil man deri have et Middel til at opmuntre den Kappelyst, der spiller en saa overordentlig stor Rolle alle Vegne, hvor der overhovedet skal arbejdes og naas et godt Resultat. Der er i Uddannelsen af Kornetter, Løjtnantselever, gjort en væsentlig Forbedring fra det første Forslag — en Forbedring, jeg glæder mig over, da jeg ellers vilde have paataalt den Principfejl, som laa deri, ganske overordentlig stærkt — nemlig at man søger for, at disse Kornetter kunne udnævnes og gøre Tjeneste som Officerer allerede i Fredstid. Det er nemlig ganske givet — og i den Henseende efterligne vi til en vis Grad ikke alene, hvad vi selv have haft tidligere, men ogsaa, hvad der finder Sted i Svejts, der fra demokratisk Side altid fremholdes som et ypperligt Mønster for en demokratisk Forsvarsordning —, at en hel Del af Hærens Føring i Krigstid maa paahvile værnepligtige Befalingsmænd. Der er i Rigsdagen ikke Villie til at ansætte saa mange faste Befalingsmænd, at de paa nogen Maade evne at besætte alle Førerpladserne og føre Folkene forsvarligt i Krigstid. Naar denne Villie ikke er til Stede — det var jo en anden Vej at gaa —, maa man, og det er det, man har gjort i høj Grad, bygge paa værnepligtige Befalingsmænd, saavel Underofficerer som Officerer. Men det er ikke saa lige en Sag at optræde i den Stilling og fyldestgøre de Krav, der stilles i Krigstid, naar man ikke har faaet Øvelse i Fredstid. Det er ikke nok at have prøvet selve Tjenesten, man maa have prøvet at være Officer, ellers kan man ikke gøre Fyldest. Hvem gaar det ud over, hvis Officererne ikke kunne gøre Fyldest? Først og fremmest de underordnede, det